

[Lembourn.]

For det fjerde er der spørgsmålet om det bureaukratiske i sagen. Hvis jeg forstod hr. Camre rigtigt, var han noget nervøs for, at vi lagde for meget på amterne. Hvis det er forstået rigtigt, er jeg enig. Også jeg mener for det første, at vi skal være meget forsigtige med ikke at få overlappning — hele dette område er jo meget indviklet — men for det andet mener jeg, at vi skal lægge så meget på primærkommunerne som muligt, for hvis vi bevæger os henimod en samfundsstruktur, hvor amterne måske får mindre betydning — måske de til sidst helt forsvinder, det ved vi jo ikke — så kan det være vanskeligt, hvis man nu begynder at lægge for meget på dem. Kan man ikke løse en del af disse problemer gennem et regionalt samarbejde mellem primærkommunerne?

Der er et femte problem, det er de private laboratorier. Jeg har forstået på lovforslaget, at man i modsætning til i det første forslag nu i højere grad er klar over, at der findes en række private laboratorier, som kan løse opgaverne. Men det er vigtigt, at vi får sikkerhed for, at der ikke kommer en urimelig konkurrence fra nyoprettede offentlige laboratorier, når man har private, der i forvejen kan klare sagen.

Der er også et spørgsmål om miljøstyrelsens sammensætning. Den får jo en meget stor betydning. Er det ikke rimeligt, at vi i miljøudvalget får en drøftelse af, hvorledes denne miljøstyrelse skal sammensættes?

Til sidst måske det mest afgørende: økonomien. Denne lov koster 70 mill. kr. godt og vel, når den er indkørt, 50 mill. kr. for kommunerne og 20 mill. kr. for staten, og dér siger ministeren i sin fremsættelsestale:

„Den opgave, vi her i tinget står overfor, vil derfor indebære en omprioritering af samfundets ressourceanvendelse. En sådan omprioritering er væsentlig for, at miljøbeskyttelsen får en tilstrækkelig høj prioritering blandt andre væsentlige samfundsopgaver. Omprioriteringen af de offentlige udgifter er — det kan vi vist lige så godt erkende — en smertefuld politisk proces, men de drøftelser, der allerede har været ført her i tinget om nødvendigheden af en effektiv indsats på miljøbeskyttelsesområdet, giver mig tillid til, at en

sådan omprioritering vil kunne gennemføres.“

Ja men kære hr. minister, det er vi skam alle enige om, det er en særdeles smertefuld proces. Men må det ikke være sådan, at inden vi vedtager en lov, som indeholder 70 mill. kr. i administrative omkostninger, et uvist beløb i erstatninger og i øvrigt vil efterfølges af en række samfundsøkonomiske udgifter, må vi have helt klart på bordet: hvor skal pengene tages fra? Er det ikke regeringens pligt at redegøre for dette over for folketingset? Når man nu siger, at man vil skaffe pengene ved hjælp af omprioritering og ikke ved hjælp af stigning i de offentlige udgifter eller øgede skatter, er det så ikke regeringens pligt at fortælle os, hvordan man vil foretage denne omprioritering?

Vel, jeg kan på det konservative folkepartis vegne tilslutte sig til lovforslaget, men mener altså, at der er en række principielle problemer i det. Der er også en række problemer direkte knyttet til lovforslaget, og først og fremmest synes jeg, at ministeren må være forpligtet til at oplyse os om, hvor han vil hente pengene fra.

Vi kan love en velvillig, men også kritisk, omhyggelig behandling.

Arne Christiansen: Af hensyn til den fremtidige historieskrivning synes jeg, jeg skylder at sige, at de tomme stole i højre side af salen ikke skyldes manglende interesse for miljøproblemerne hos oppositionen, men at der for tiden pågår meget vigtige gruppemøder om et andet og også historisk lovgivningsarbejde i dette hus.

Det kunne være fristende på baggrund af lovforslaget at komme med en række generelle betragtninger om miljøpolitikken og herunder også, hvad der knytter sig til planlægning, lokalisering osv. Jeg skal afstå fra det. Dels har der været et lovforslag fremme sidste år, hvor vi var ind på nogle af disse ting, dels har de, som har haft interesse for sagerne, jo fulgt ministerens råd fra sidste års behandling og har drøftet problemerne i løbet af sommeren, efteråret og vinteren.

Siden da er der jo også sket andre ting; jeg tænker på miljøkonferencen i Stockholm og den danske tilslutning til EF med de muligheder for et samarbejde om opgaverne, som dette indebærer, hvad ministeren jo også